

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

El primer dia de la setmana

Les dues escenes que veieu reproduïdes pertanyen al retaule del Sant Esperit, de la Seu de Manresa, del qual es parla a les pàgines centrals. Una altra escena d'aquest mateix retaule —la de la Pentecosta, que n'ocupa la part central— ha fet i continua fent d'imatge de capçalera de les activitats del Pla Diocesà de Pastoral del bisbat de Vic 2009-2014, dedicat, en el present curs 2011-2012, a l'Esperit Sant i al sagrament de la confirmació. Tornant a les dues escenes que ara tenim ocasió de contemplar, hi veiem descrites, amb l'estil i mentalitat propis de finals del segle XIV, la resurrecció de Jesús i l'aparició als deixebles. Ambdues accions succeeixen «el dia primer de la setmana» (Mt 28,1; Mc 16,2; Lc 24,1; Jn 20,1.19),

repetida la segona «al cap de vuit dies» (Jn 20,26). Aquest primer dia després del dissabte, o vuitè dia després del setè, en què tingué lloc la resurrecció de Jesucrist, fou anomenat «diumenge» o «dia del Senyor». Dia gloriós de la inauguració de la nova creació i de la nova aliança; record del primer dia en què Déu digué: «Que existeixi la llum» (Gn 1,3); esdevingut, en paraules de Joan Pau II, «el dia veritablement únic que seguirà al temps actual, el dia sense terme que no coneixerà ni tarda ni matí, el segle imperible que no podrà envellir; el diumenge és el preanunci incessant de la vida sense fi que reanima l'esperança dels cristians i els encoratja en el seu camí» (*Dies Domini*, 26). Al·leluia! Pels segles dels segles, amén!

Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor | Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols (10,34a,37-43)

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé, Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

Salm responsorial (Salm 117)

Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (3,1-4)

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (20,1-9)

El diumenge Maria Magdalena se'n anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat.» Llavors, Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrere d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc. Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escriptures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

2

full

«L'endemà del dissabte» | Marc Majà i Guiu.....

En el calendari jueu la setmana acaba en dissabte, amb un dia de repòs. Això es remunta al relat de la creació, on llegim que «Déu va beneir el dia setè i en va fer un dia sagrat, perquè aquell dia reposà de la seva obra creadora» (Gn 2,7). En els nostres calendaris estem acostumats a ubicar el diumenge al final de la setmana, com a últim dia del septenari. D'alguna manera ho fem portats també per la perspectiva que, després del treball setmanal, arriba finalment el merescut descans dominical. És com si el significat del repòs del dissabte jueu l'haguéssim transportat al diumenge. Ara bé, és aquest l'únic o l'autèntic significat del diumenge cristià? El diumenge és un dia final o inicial?

Els evangelis de Pasqua parlen del diumenge anome-

nant-lo «l'endemà del dissabte» o bé «el primer dia de la setmana». Aquestes dues expressions aporten un significat crucial per a comprendre el valor d'aquest dia, que no és solament un dia de repòs, sinó, sobretot, un dia de festa. El diumenge és «l'endemà del dissabte» perquè, amb la resurrecció de Jesús, ens adonem que Déu no es va quedar aturat en el descans del setè dia, sinó que per amor decidí tirar endavant la història i, a més, fer-ho d'una manera meravellosa. El diumenge és «el primer dia de la setmana» perquè, aquest dia, Déu ressuscita Jesús d'entre els morts i, amb això, salva la història de la humanitat. El diumenge és, per tant, el dia d'un nou inici, és el dia de la nova creació. Alegrem-nos-en, fem festa i visquem tots els diumenges de l'any com un ressò del diumenge de Pasqua!

La resurrecció de Crist, acció del Pare en l'Esperit Sant |

Romà Casanova, bisbe de Vic.....

L'alegria de la Pasqua cristiana ens torna a portar el missatge de la resurrecció de Crist. Amb tota veritat, Jesús, el qui ha mort en la creu, ha ressuscitat i s'ha aparegut a Pere i als apòstols, a les dones i als deixebles. L'experiència de la Pasqua primera i fonamental fou la dels qui ens diuen que, tan real com la creu, és realment viu Jesús, que els ha parlat i els ha permès que el toquessin; encara que no pertany al món del que és realment tangible (cf. Benet XVI, *Jesús de Natzaret*, II). L'alegria cristiana té la seva arrel en la resurrecció de Crist, vencedor del pecat i de la mort.

La Pasqua és l'esdeveniment de tots els segles. Crist viu i present en l'Església pertany a la història de cada dia i de cada instant. La resurrecció de Crist és l'esdeveniment que es pot convertir en experiència personal. Descobrir per la fe Crist viu entre nosaltres és l'experiència primordial i essencial de tot cristià. Crist no és un personatge del passat; per la seva resurrecció ell pertany al nostre avui. Soloviev, un autor rus que a principis del segle XX retrata profèticament els nostres temps, en una de les seves obres narra: «L'emperador es va dirigir als cristians dient-los: "Estranys homes... cristians, que heu estat abandonats per la major part dels vostres germans i caps, digueu-me, què és el que més estimeu del cristianisme?" Llavors l'estaret Joan es va aixecar i va respondre amb dolcesa: "Insigne sobirà! Per a nosaltres, el que és més estimat del cristianisme és Crist;

ell mateix i tot el que prové d'ell, ja que sabem que en ell habita corporalment la plenitud de la divinitat"» (*El diàleg de l'Anticrist*).

La Pasqua ens retornar de nou a la font de la nostra fe cristiana, que és Crist. Ell i solament ell és l'únic i veritable tresor de l'Església, de tots i cada un dels cristians. En ell, mort i ressuscitat, trobem el rostre del Déu vertader. «En la resurrecció de Crist s'ha aconseguit una nova possibilitat de ser home, una possibilitat que interessa a tots i que obre un futur, un nou tipus de futur per a la humanitat. El nostre ésser resta transformat per l'amor» (Benet XVI, *Jesús de Natzaret*, II).

La resurrecció de Crist és principalment l'acte d'infinita tendresa amb què el Pare, després del terrible sofriment de la passió i de la mort, rescata, mitjançant l'Esperit Sant, el seu Fill de la mort i el constitueix Senyor. Sant Pau en la carta als Efesis parla de l'acció de l'Esperit Sant en el cor del creient; la mateixa que obrà en la resurrecció de Crist amb aquests termes: *Al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós... li demano que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu... quina és la grandesa immensa del seu poder que obra en nosaltres, els creients; em refereixo a la força poderosa i eficaç amb què va obrar en el Crist, quan el ressuscità d'entre els morts i el féu seure a la seva dreta dalt al cel* (1,17-20). L'Esperit Sant és el qui fa possible en el cor del cristià cada dia la confessió de la fe i la vida nova en l'amor.

Agenda litúrgica de la setmana

8 □ Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor / Cicle B.

Sant Amanci, bisbe (†446).

Lectures: Vetlla: Després dels textos de la Llei i dels Profetes, Romans 6,3-11 / Salm 117 / Marc 16,1-7.

Missa del dia: Fets 10,34a.37-43 / Salm 117 / Colossencs 3,1-4 / Joan 20,1-9. Per a la *Missa vespertina*, l'Evangeli pot ser: Lluc 24,13-35

Litúrgia de les hores: Setmana II

9 □ Dilluns. Santa Casilda, verge.

Lectures: Fets 2,14.22-33 / Salm 15

/ Mateu 28,8-15

10 □ Dimarts. Sant Ezequiel, profeta (s. VII aC). Sant Apol·loni, màrtir (†186).

Lectures: Fets 2,36-41 / Salm 32 / Joan 20,11-18

11 □ Dimecres. Sant Estanislau, bisbe i màrtir (†1079).

Lectures: Fets 3,1-10 / Salm 104 / Lluc 24,13-35

12 □ Dijous. Sant Zenó, màrtir (†c.371).

Lectures: Fets 3,11-26 / Salm 8 / Lluc 24,35-48

13 □ Divendres. Sant Hermenegild, màrtir (†585). Sant Martí I, papa i màrtir (†655).

Lectures: Fets 4,1-12 / Salm 117 / Joan 21,1-14

14 □ Dissabte. Sant Tiburci (†288) i Valerià (†260), màrtirs

Lectures: Fets 4,13-21 / Salm 117 / Marc 16,9-15

15 □ Diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia / Cicle B.

Sant Abbó, bisbe

Lectures: Fets 4,32-35 / Salm 117 / Joan 5,1-6 / Joan 20,19-31

Retaule del Sant Esperit, a la Seu de Manresa. L'escena de la Pentecosta | Marc Sureda*

Les darreries del segle XIV a Catalunya presenciaren el desenvolupament extraordinari del retaule. Aquest moble, originat en les predel·les i complements decoratius de l'altar tímidament difosos en època romànica i amplificats, per influència italiana, a partir de mitjan segle, estava destinat a ser el gran contenidor iconogràfic de les imatges sacres, en certa manera en substitució de la pintura mural romànica. El retaule permetia de crear un escenari iconogràfic adaptat a cada altar, sobretot en el marc de les esglésies de certa envergadura, que en podien contenir molts. El cas de la capella dels cuiraters de la Seu de Manresa, advocada a l'Esperit Sant, hom volgué també proveir-se d'un escenari cultural i artístic adient i per això els prohoms del gremi encarregaren un retaule a Pere Serra, un dels pintors més cèlebres de la Catalunya del moment i que va ser actiu entre 1357 i 1406.

El fabulós conjunt de taules resultant, realitzat en un temps breu pel que era habitual en el moment (1393-1394), mostra un ampli cicle dedicat a les intervencions de l'Esperit Sant en la història de la Salvació, que tanmateix no escamoteja la presència de les altres dues persones trinitàries, el Pare (en les escenes de la Creació) i especialment el Fill. A més, la riquesa i complexitat del seu programa visual i teològic es manifesta en l'atenció constant que també es presta a la figura de Maria, vehicle imprescindible, al seu torn, de l'acció salvífica de l'Esperit Sant.

És natural que el retaule sigui presidit per una magnífica escena de la Pentecosta, intervenció fundacional de l'Esperit en els orígens de l'Església universal, una de les escenes més rellevants del cicle narratiu i alhora síntesi magistral de tota aquesta riquesa conceptual. Tal com es narra en els Fets dels

Apòstols (Ac 2,1-4), l'Esperit davalla sobre els deixebles en forma de llengües de foc. Per tal de garantir la identificació del fet, i seguint un vell costum iconogràfic que aprofitava la molt gràfica forma de colom proposada pel relat evangèlic del Baptisme de Jesús (Mt 3,16; Mc 1,10; Lc 3,22; Jn 1,32), les llengües no apareixen totes soles, sinó que es converteixen en raigs vermells que sorgeixen del bec de l'Esperit-colom, el qual davalla des d'una representació de la glòria celestial oberta i plena d'estels a l'extrem superior de la composició.

El tret més característic de l'escena, tanmateix, és la presència central i abassegadora de la figura de la Mare de Déu, clarament més gran de proporcions que la resta de personatges, fet que ressalta la importància extraordinària que l'iconògraf li ha volgut donar. Encara que el relat bíblic no inclogui explícitament Maria entre els qui es trobaven units el dia de la Pentecosta, el desenvolupament extraordinari del culte marià féu que acabés per afegir-s'hi de manera normalitzada, i de fet corresponent, en un sentit profund, a la seva condició d'imatge i figura de l'Església universal. No és, però, l'únic personatge que depassa la nòmina dels apòstols receptors de l'Esperit, perquè entre els personatges assistents, al costat i darrere de Maria, hi podem distingir fins a quatre dones, amb els caps coberts per mantells de colors.

La Mare de Déu, doncs, esdevé imprescindible en la concepció del retaule i, en realitat, en la de tota la història narrada dins aquest, és a dir, la història de la Salvació. No és casual tampoc, per tant, que els raigs surtin tant del seu cap o aurèola com del mateix bec de l'Esperit, actualitzant la cèlebre escena

pintada al lateral esquerre de l'altar de Lluçà (conservat al Museu Episcopal de Vic). De fet, les dues escenes, separades per gairebé un segle i mig, comparteixen orientacions quant a la caracterització de Maria-Església: la disposició vertical de l'Esperit damunt el cap de Maria, la postura asseguda d'aquesta o les seves mans obertes en el gest de l'orant (que recorda l'antiquíssima figura de l'*Ecclesia Orans*). També com a Lluçà, el ventre de la Mare de Déu, asseguda, ha estat objecte de discussió. Cal tenir en compte, d'una banda, una certa tendència, en la moda de l'època, a accentuar aquesta zona del cos dins les opcions ordinàries per a representar el cos femení. I és cert que el relat lineal del Nou Testament no permet, en sentit històric, imaginar un embaràs de la Mare de Déu en el moment de la Pentecosta. Tanmateix, Joaquín Yarza ha entès que aquest tret pot no ser tampoc casual i que podria reforçar encara aquesta caracterització de Maria-Església, engendradora de Crist la primera, i de l'Esperit Sant en la comunitat eclesial, la segona. Cal notar en aquest sentit que la Mare de Déu té als peus un llibre obert —un tret iconogràfic insòlit—, on es llegeix el text

del *Magnificat*: el cant de lloança que Maria, embarassada ja de Jesús, pronuncia tot proclamant que en ella, en el seu si, es complirà l'esperança de redempció del seu poble. I també el cant de lloança, cada dia a vespres, de l'Església, plena de l'Esperit Sant, font de tota santedat.

* Conservador del Museu Episcopal de Vic

Horari de misses dels dies festius a l'arxiprestat del Ripollès

Cada diumenge						
Sant Cristòfor de Campdevàrol	20.00			11.30		
Sant Esteve de Llanars	19.00					
Sant Joan de les Abadesses	20.00			11.30		
Sant Josep Obrer de Ripoll	18.30	9.00				
Sant Julià de Vallfogona					13.00	
Sant Martí de Vilallonga de Ter			10.00			
Sant Miquel de Setcases	18.00					
Sant Pau de Segúries	19.30 ¹			11.30		
Santa Bàrbara d'Ogassa			10.00			
Sant Pere de Gombrèn			10.00 ²			
Santa Cecília de Molló	19.30					19.30
Santa Maria de Borredà				11.00		
Santa Maria de Camprodon	20.00				12.00	
Església del Carme			10.00			
Santa Maria de Ripoll	20.00			11.00		
Un o més diumenges al mes						
Santa Maria de les Llosses	18.30 ³			11.00 ⁴		
Santa Maria de Matamala	18.30 ⁵				13.00 ⁶	
Ocasionalment						
Sant Bartomeu de Llaers / 4t diumenge d'agost, 13.00 — Sant Bernabé de les Tenes / 2n diumenge de juliol, 13.00 — Sant Cristòfor de Beget / Festes importants, 12,30 — Sant Esteve de Comià — Sant Esteve de Vallespirans / Darrer diumenge d'agost⁷, 13.00 — Sant Joan Baptista de Mataplana / 3r de juny, 11,30 — Sant Julià de Moreta / 4t diumenge d'octubre, 13.00 — Sant Julià de Tregurà / Dia dels Difunts, 9.00 — Sant Llorenç de Campdevàrol / 2n diumenge d'agost, 11.30 — Sant Martí d'Armàncies / 2n diumenge de novembre, 13.00 — Sant Martí d'Ogassa / 1r diumenge de novembre, 12.00 — Sant Martí de Vinyoles de Portavella / 1r diumenge de novembre, 13.00 — Sant Miquel de Cavallera / 1r diumenge d'octubre, 12,30, i Nadal — Sant Miquel de la Roqueta / 4t diumenge de setembre, 13.00 — Sant Pere i Sant Pau de Milany / 2n diumenge de juliol, 12.00 — Sant Sadurní de Rotgers / 1r diumenge de desembre, 13.00 — Sant Sadurní de Sovelles / 1r diumenge de setembre, 13.00 — Sant Pere d'Aüira / 1r diumenge de juliol, 12.00 — Sant Pere de Montgrony / 1r diumenge de juny, 11.00 — Sant Vicenç de Maçanós / 3r diumenge de gener, 13.00 — Sant Vicenç de Palmerola / 3r diumenge de setembre, 13.00 — Santuari de la Mare de Déu de Lurdes, la Cortal / 2n diumenge de febrer, 10.00 — Santuari de Montgrony / 8 de setembre, 11.30 — Santuari de Santa Margarida de Vinyoles / Dilluns de Pentecosta, 11.00 — Santa Eulàlia de Viladonja / 2n diumenge de setembre, 13.00 — Santa Magdalena de Vallfogona / 3r diumenge de juliol, 13.00 — Santa Maria de la Cau / 1r diumenge d'agost, 13.00						

No reuneixen condicions: Sant Feliu d'Estiula; Sant Julià de Saltor; Sant Romà d'Aranyonet; Santuari del Catllar.

1. A les 20.00 en horari d'estiu. **2.** Tercer diumenge de maig a les 13.00. **3.** Primer diumenge de mes, en horari d'hivern. **4.** Primer diumenge de mes, en horari d'estiu. **5.** Segon, tercer i quart diumenge de mes, en horari d'hivern. **6.** Segon, tercer i quart diumenges de mes, en horari d'hivern. **7.** També, el 26 de desembre a les 12.

Trenta-tresena trobada de rectors i seglars de santuaris | J.C.....

A mida que passen els anys, els canvis són inevitables en qualsevol grup o institució. Això també passa amb aquestes trobades que se celebren des de fa trenta-tres anys. Gent que va començar-les i que ja no hi són, altres que hi són però s'han fet grans, cares noves assumint responsabilitats, un context socioreligiós que també ha canviat i tants altres detalls que seran els indicadors de si es va cap a la dinamització o cap a l'anquilosament.

A aquestes trobades hi han assistit des de sempre representants de santuaris de les diòcesis amb seu a Catalunya i a les Balears. Cada cinc anys, aproximadament, s'acostuma a fer-la a les Illes. Enguany s'escaigué, per primera vegada, a Eivissa, a l'entorn del santuari de la Mare de Déu del Carme des Cubells, els dies 12-14 de març. Diguem entre parèntesis que aquest santuari es convertí en parròquia l'any 1933 per una decisió del qui fou bisbe d'Eivissa des de 1927 a 1935 i que al nostre bisbat hauria de ser recordat per la seva exemplaritat i els seus vincles familiars i sacerdotals: el P. Salvi Huix i Miralpeix (Santa Margarida de Vellors, 1877 – Lleida, 1936). Pel que fa a l'origen d'aquest santuari, hem de cercar-lo en la persona del beat P. Francesc Palau, fundador de les Carmelites Missioneres que, a pocs metres, atenen la Casa d'Exercicis de Santa Teresa.

Tornem a la trobada. Els participants vam ser una seixantena, dels quals una tercera part provenia de Mallorca. Del bisbat de Vic érem cinc, encapçalats pel delegat diocesà de la pastoral de santuaris, Mn. Carles Izquierdo, rector de la Gleba.

Hi hagué quatre sessions, que consistiren en una ponència prèvia complementada amb treball per grups.

Com a tema central, «La celebració dels sacraments en els santuaris». El sacerdot mallorquí Gabriel Amengual va il·lustrar-nos sobre «L'home d'avui, la nova religiositat i la necessitat dels sacraments». El seu punt de partida era que estem en una societat «postsecularitzada». Dos missioners dels Sagrats Cors, el P. Manuel Soler i el P. Gabriel Seguí, exposaren, respectivament, «El simbolisme dels sacraments» i «L'eucaristia, font i cim de la vida del santuari». En la quarta ponència, un altre sacerdot mallorquí, Llorenç Lladó, va presentar l'esquema del document de la Congregació per al Clergat sobre «El sacerdot, ministre de la misericòrdia divina».

De caire similar a les ponències, hi hagué una taula rodona amb la presentació de tres aportacions: «Sacramentals i religiositat popular en el santuari de Lluc» (P. Jaume Reynés); «Presentació d'infants, aplec de malalts, trobada de matrimonis» (Mn. Josep Colomer); «Es Cubells i la religiositat eivissenca» (Sr. Josep Marí Ribas).

La celebració de l'eucaristia cada dia fou en un lloc diferent: el dilluns al captard, al santuari-parròquia des Cubells; el dimarts al vespre, a la catedral, i el dimecres al migdia, a la parròquia de Sant Antoni de Portmany. També, el dimarts al matí, vam resar laudes a la parròquia de Sant Josep i, el dimecres a la tarda, visitàrem Santa Eulària des Riu. Arreu fórem molt ben acollits i obsequiats, fins i tot amb dos llibres i un sopar, entre altres detalls.

Per acabar, hem d'agrair la presència durant els tres dies del bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortès —que durant sis anys havia estat bisbe d'Eivissa i que és l'actual president del Secretariat Interdiocesà de Santuaris (SIS) de la Conferència Episcopal Tarraconense—, i l'excel·lent treball de preparació i conducció de la trobada per part de Josep

Al fons, a la dreta l'actual bisbe d'Eivissa

A la vora del foc | Per què, Senyor, per què? | Climent Forner.

La vida és bella, molt bella, però també dura, molt dura. Qui en certes circumstàncies dramàtiques no s'ha plantejat aquest interrogant: Per què, Senyor, per què? L'accidentada mort de Mn. Jesús Huguet me'l va suscitar tan patèticament que, encara ara, després d'un mes de la dissort, estic enfonsat a l'hort de Getsemaní, no podent esquivar la pregunta, com si aquesta no tingués resposta. He perdut un dels millors amics que tenia; aviat ja només em quedarà Ell, l'Amic, en qui totes les amistats es fonen i confonen, l'Únic que salva. Però, per què, Senyor, per què? Si era tot un capellà i una persona extraordinària: bona, intel·ligent, emblemàtica de la nostra Església solsonina i catalana, com poques en resten en l'actualitat?

Just el dia que l'Huguet ens va deixar, el 9 de març proppassat, s'esqueia més o menys el trentè aniversari del Marc, un nebotet meu que va morir de leucèmia a set anys. Va ser aquesta, me'n recordo pla bé, la vegada que, condolent-me amb els meus germans Pau i Anna, em vaig enfrontar més directament amb l'interrogant fatídic, mig preguntant mig negant. Mai no havia viscut un misteri de goig i de dolor tan entranyable: l'infant, hospitalitzat, va rebre la primera comunió per viàtic, com si Jesús en persona el vingués a buscar. Sí, però per què, Senyor,

per què? Que no en teniu prou d'àngels al cel? Per què ens preneu ara aquest que vós mateix ens havíeu enviat, bellíssim i tendre com era?

Sens dubte que el susdit interrogant (els no creients també se'l deuen formular igual, encara que sense esmentar el nom del Senyor) és el ressò universalment ampliat del lament de Jesús clavat en creu i que des de Job la humanitat ja ha fet seu fins a la fi del món: «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?» Sort que, posant-se a totes en mans del Pare i amb l'escalf humà, almenys, de la Mare, de Joan i algunes dones més, va poder aclucar els ulls en pau per a tornar-los obrir al cap de tres dies, lluminosos com mai: —Hola, Maria! —Sóc jo, no tingueu por. —La pau sigui amb vosaltres.

Com ens ho faríem, pobres de nosaltres, sense aquesta esperança de vida i de resurrecció? Marc, vés fent-nos d'àngel de la guarda protegint-nos amb les ales ben esteses. Jesús, el de Fondarella, tu que com el de Natzaret estimaves tant els malalts, posa'ns oli d'amor i d'humor a la greu ferida que has causat sense voler. Gràcies per les teves «xàldigues» inextingibles. Perdona'ns la poca comprensió. Avui és Diumenge de Pasqua, i volem celebrar amb tu la festa de les festes. Amb els ulls plorosos i alhora radiants de goig. Al·leluia!

Llibres | La proximitat de Déu. Reflexions seguint l'any litúrgic

Quadern núm. 97 de la Col·lecció Emaús que edita el Centre de Pastoral Litúrgica. Autor: Guillermo Juan Morado, de la diòcesi de Tui-Vigo.

Diu en redactar la Presentació que «podríem, potser, pensar que Déu és molt lluny. Però no és així. Sense deixar de ser Déu, ell s'ha acostat a cada un de nosaltres. S'ha manifestat en Crist d'una manera concreta i històrica. Aquesta manifestació de Déu en Crist no ha quedat relegada a un moment del passat. En la litúrgia de l'Església, l'obra de Crist es fa present i actual pel poder de l'Esperit Sant».

Al llarg de cinc capítols que es corresponen amb l'any litúrgic («L'Esperat», «Emmanuel», «El Mestre», «El camí cap a la Pasqua», «Mort i vida»), l'autor ens ofereix una trentena de reflexions que ajuden a penetrar el sentit del camí de Jesucrist i a unir-nos al seu itinerari que condueix a la Pasqua, on la mort és vençuda per la Vida.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
 Santa Maria 1, 08500 VIC
 Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:
 mitjans-comunicacio@bisbatvic.com

SOLSONA: Júlia Ayala
 Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
 Tel. 973 48 06 19

C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
 Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
 Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60